

według kursu, ustalonego dla kuponów 8% pożyczki złotowej”.

29) Dawny art. 130 oznacza się jako art. 131. W tym artykule skreśla się słowa w 3 ustępie: „i związki tychże”, a w ustępie 4 słowa: „i ich związków”.

30) Dawny art. 131 oznacza się jako art. 132.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej powierza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Skarbu: *W. Kucharski*

Minister Sprawiedliwości: *St. Nowodworski*

1120.

Zarządzenie

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 25 maja 1923 r.

w sprawie udzielenia koncesji na budowę i eksploatację wąskotorowej kolei żelaznej prywatnej użytku publicznego ze Starachowic do Solca nad Wisłą.

Na mocy art. 3 ustawy z dnia 14 października 1921 r. o udzielaniu koncesji na koleje żelazne prywatne (Dz. U. R. P. № 88 poz. 646) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów powziętą dnia 17 maja 1923 r. stanowią co następuje:

§ 1. Towarzystwu Starachowickich Zakładów Górniczych Sp. Akc. w Warszawie nadaje się koncesję na budowę i eksploatację wąskotorowej kolei żelaznej prywatnej użytku publicznego ze Starachowic do Solca nad Wisłą.

§ 2. Koncesji na budowę i eksploatację pomienionej kolei udziela się na lat sześćdziesiąt.

§ 3. Sfinansowanie pomienionej kolei odbędzie się w drodze przewidzianej statutem Spółki.

§ 4. Dokument koncesyjny, zawierający warunki budowy i eksploatacji pomienionej kolei, jakoteż uprawnienia i zobowiązania koncesjonariusza, wyda Minister Kolei Żelaznych.

Prezydent Rzeczypospolitej *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Sikorski*

Kierownik Ministerstwa Kolei Żelaznych:

Ludwik Zagórny-Marynowski

1121.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 17 grudnia 1923 r.

w przedmiocie zmian w kwotach pieniężnych, określonych w przepisach karnych, karno-administracyjnych i niektórych skarbowych, oraz w przepisach porządkowych i dyscyplinarnych.

Na zasadzie art. 4 i 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 704), art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 721) tudzież art. 5 i 6 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 722) zarządza się co następuje:

§ 1. Stawki, podwyższone w art. 1 — 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 90 poz. 704), w art. 1 — 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 721), w art. 1 — 4 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 722) oraz w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 109 poz. 858), ulegają dalszej podwyżce na zasadach § 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Stawki te podwyższa się pięćdziesięciokrotnie. Jeżeli w przepisach wyszczególnionych w § 1 stawkę określono wymienioną tam liczbą, należy tę liczbę, jeżeli zaś podano nie samą stawkę, lecz tylko sposób jej obliczenia, należy wynik tego obliczenia (iloczyn) pomnożyć przez pięćdziesiąt.

§ 3. Najniższe i najwyższe granice grzywien (kar pieniężnych) i grzywny (kary pieniężne) oznaczone w kwotach stałych, oraz kwoty, od których zawisła kwalifikacja przestępstwa, przewidziane w przepisach karno-sądowych, ogłoszonych w czasie od 1 lipca do 15 grudnia 1923 r., podwyższa się pięćdziesięciokrotnie.

Przepisy niniejszego paragrafu stosuje się odpowiednio do postanowień karnych, których przekroczenie przekazane jest orzecznictwu władz administracyjnych choćby niewyłącznie, oraz do wykroczeń dyscyplinarnych i porządkowych.

Do postanowień, których przekroczenie jest przekazane choćby niewyłącznie orzecznictwu władz skarbowych (w b. dzielnicy austriackiej także sądów skarbowych), przepisy niniejszego paragrafu mają zastosowanie tylko o tyle, o ile chodzi o postanowienia zawarte w ustawach i rozporządzeniach o podatkach od spożycia, zużycia względnie produkcji, o monopolach państwowych, o obrocie towarowym z zagranicą i w ustawach celnych.

Przepisów niniejszego paragrafu nie stosuje się, jeśli stawki oznaczone w innej walucie niż w markach polskich lub przez wskazanie równowartości w innej walucie lub w kruszcu szlachebnym, albo, jeżeli je oznaczono w wielokrotnej wartości przedmiotu lub świadczenia.

Postanowienia § 7 ust. 1 i § 9 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 109 poz. 858) mają zastosowanie także do przypadków przewidzianych niniejszym paragrafem.